

РЕШЕНИЕ

№ 2730

гр. София, 21.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1731** по описа за **2023** година докладвано от съдия Вената Кабурова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 208 – чл. 228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от К. В. Н. чрез адв. К. Ч. срещу решение № 5196/19.12.2022 г. по НАХД № 5971/2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 7-ми състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 21-4332-025522/10.12.2021 г., издадено от Д. Д. – началник сектор към отдел „Пътна полиция“ на СДВР, с което на основание чл. 183, ал. 6 вр. ал. 5, т. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗдвП) му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за 1 месец.

Касационният жалбоподател моли за отмяна на решението на Софийския районен съд, тъй като счита същото за неправилно и необосновано, поради недоказаност на процесното нарушение и непълнота на посочената правна квалификация както в АУАН, така и в НП.

Ответникът по касация - СДВР, не е представляван в съдебно заседание и не е изразил становище по жалбата.

Прокурорът от СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, X.-ми касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и

обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, по подадена в срок жалба и от компетентен съд в рамките на правомощията му.

От фактическа страна въззивният съд е приел за установена описаната в АУАН и НП фактическа обстановка, а именно: на 26.11.2021 г. около 12:00 ч. в [населено място] В. Н. управлявал собствения си товарен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. На кръстовището на [улица]и [улица], което било оборудвано с работеща в нормален режим светофарна уредба, водачът Н. предприел завой надясно, при което преминал на червен сигнал на светофара и продължил движението си по [улица]. Това негово действие било възприето от движещите се зад него със служебен автомобил полицейски служители на СДВР-ОПП – П. Т. и Д. Е.. Същите последвали автомобила на Н. и го спрели за проверка на [улица], като след констатиране на нарушението му бил съставен АУАН № 115953/26.1.2021 г. за нарушение по чл. 6, т. 1 от ЗДвП. В законоустановения срок по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не е постъпило възражение срещу акта. Въз основа на съставения акт при идентично описание на нарушението и посочване на правната му квалификация, на 10.12.2021 г. е издадено обжалваното НП, с което е ангажирана отговорността на касатора, като му е наложено наказание "глоба" в размер на 200 /двеста/ лева и лишаване от право да управлява МПС за 1 месец, на основание чл. 183, ал. 6 вр. ал. 5, т. 1 от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка районният съд е приел за установена въз основа на събраните писмени и гласни доказателства по делото, които са счетени за безпротиворечиви и взаимно допълващи се.

За да потвърди НП, СРС е приел от правна страна, че в производството по ангажиране на административно-наказателна отговорност на нарушителя не са допуснати съществени процесуални нарушения. Въз основа на събраните доказателства въззивният съд е приел, че извършването на вмененото нарушение от касатора е безспорно доказано от субективна и обективна страна, и правилно е ангажирана отговорност на нарушителя за административно нарушение, извършено при условията на „повторност“ по смисъла на § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП, предвид представената по делото справка картон на водача от информационната система на КАТ, видно от която К. Н. е бил санкциониран и преди това за същото нарушение, като му е било съставено НП № 21-4332-006381/01.04.2021 г., влязло в сила на 17.04.2021 г.

Предвид изложеното, първоинстанционният съд е счел, че правилно и законосъобразно е издадено и обжалваното наказателно постановление за реализиране на административно наказателната отговорност на жалбоподателя, за извършеното от него нарушение, при напълно изяснена фактическа обстановка. Съдът е отбелязъл, че административнонаказващият орган е посочил всички правнозначими факти за

нарушението по чл. 6, т. 1 от ЗДвП. Приел е, че правилно е посочено и основанието, на което е наложена санкцията, а именно - чл. 183, ал. 6 вр. ал. 5, т. 1 от ЗДвП, като е посочил, че предвидената в тази разпоредба санкция е с фиксиран от законодателя размер от 200 лева и тя правилно е определена и наложена от административнонаказващия орган.

Решението е неправилно.

Настоящата касационна инстанция споделя извода на районния съд, че е спазена процедурата по съставяне на АУАН и издаване на обжалваното НП. Същите са издадени от компетентни органи, при спазване на процесуалните срокове и съдържат всички необходими реквизити. Основателно е обаче, наведеното в касационната жалба оплакване за непълна правна квалификация на деянието по чл. 6, т. 1 от ЗДвП. Съгласно посочената разпоредба от ЗДвП, участниците в движението са длъжни да съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка. Видно е, че нормата съдържа две предложения относно поведението на участниците в движението, но никъде при изписването на правната квалификация – нито в АУАН, нито в НП е посочено, кое предложение точно е нарушено. На следващо място разпоредбата на чл. 6, т. 1 ЗДвП се явява и бланкетна, тъй като не посочва при какви светлинни сигнали, какви действия следва да извършат участниците в пътното движение и в частност водачите на ППС. Тоест чл. 6, т. 1 от ЗДвП се допълва от друга разпоредба – такава, която посочва конкретните правила за поведение на водачите на ППС при подадени различни по цвят светлинни сигнали на светофарна уредба. Забраната за преминаване при светещ червен сигнал на светофарната уредба е предвидена в чл. 31, ал. 7, т. 1 от Правилника за прилагане на ЗДвП, където изрично е посочено, че при червен сигнал "водачите на пътни превозни средства не трябва да преминават "стоп-линията" или, ако няма такава, да преминават линията, на която е поставен светофарът." Но това правило за поведение с императивен характер не е цитирано в АУАН или НП и нарушението му всъщност не е вменено на касатора.

В чл. 57 от ЗАНН са изчерпателно изброени реквизитите на наказателното постановление, като в т. 6 е предвидено посочването на "законните разпоредби, които са били нарушени виновно". Като не е посочил конкретната норма въвеждаща задължение за водачите на ППС да не преминават през кръстовище при подаден червен сигнал на светофарната уредба, АНО не е изпълнил задължението си да посочи точната правна норма, която е била нарушена. Непосочването на точната разпоредба, която е нарушена или посочването само на бланкетната норма е винаги съществено процесуално нарушение, защото засяга правото на защита на санкционираното лице да узнае какво нарушение му е вменено и кои текстове от закона и подзаконовите нормативни актове са предвидили за него задължения, които той не е изпълнил. Санирането на нарушението на чл. 57, ал.1, т.6 от ЗАНН не е възможно на този етап от производството и има за последица единствено отмяна на обжалваното наказателно постановление, независимо от достигнатия извод за осъществено от касатора нарушение на правилата за движение по пътищата.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение на СРС е неправилно на основание чл. 348 НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде отменено, а делото решено по същество, чрез цялостна отмяна на издаденото наказателно постановление.

При този изход на спора на касатора се дължат разноски на основание чл. 63д от ЗАНН, във вр. с чл. 143, ал. 1 от АПК, съобразно представените по делото списък на разноските и договор за правна защита и съдействие, в размер на 900 лв. заплатено адвокатско възнаграждение за двете инстанции.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 5196/19.12.2022 г. по НАХД № 5971/2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 7-ми състав,

и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 21-4332-025522/10.12.2021 г., издадено от Д. Д. – началник сектор към отдел „Пътна полиция“ на СДВР, с което на основание чл. 183, ал. 6 вр. ал. 5, т. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗдвП) на К. В. Н. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за 1 месец.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на К. В. Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 10, ап. 48, сумата от 900 лв., представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.